

ЗАКЛЕТВА

Још заклетве није нико,
запамтио као ове,
па гусларе, српска дико,
лати гусле јаворове!...

По сарају скадарскоме,
Мехмед паша сјетно шета
а тешке га мисли ломе,
од Кучкога вилајета!?

Од султана, ферман јуче,
стиже паши од Бушата:
Ил' покори горде Куче
или гајтан око врата!

Он помисли: Лако ли је
писат цару са Босфора,
кад комшилук њему није
Српска Спарта, Црна Гора!...

Сву ноћ не зна, шта да ради,
ако заспе, кошмар сања,
па клекнуо на срцади
да Алаху, авдес клања.

Погледао к' небу бјеше,
кошмарна га слика срете:
Горде му се и костреше,
непокорна брда Зете!?

Ђе год везир да погледа
та му брда видик мраче,
па проклиње Станка Ђеда
и под старе дане плаче:

Што пригрли гријех с' неба,
Станко Ђеде колебљиви?
Сад потомство твоје треба,
да са твојом бруком живи!

Код крвника, што утече,
са престола каменога
па сад гусле клетвом јече,
због срамнога чина твога!?

Боље да смо Срби били
и остали довијека,
но у злату и у свили
ђе свилени гајтан чека!...

Утонуо у мислима
па се трже изненада:
Показат' ћу Каурима,
ко је везир Скадра града!

Зноје му се у шакама,
с' бројанице ћилибари,
бол надуте груди слама
ал' се тјешу везир стари,

јер у Куче послао је
силног бега Усеина,
гаји празне наде своје,
поклекнут ће гордост њина.

Рекао је Усеину
да Кучима запријети,
да ће сабљом, лозу њину
за довијек утријети,

ако само не пристану
да султану харач дају,
на његовом јатагану,
сви ће главом да скапају!...

Сто педесет још пушака,
Дрекалово племе има,
зар бунтовна ова шака
да пркоси небесима!?

Утонуо у мислима,
Усеина још му нема,
тад угледа на вратима
вјерног слугу Миралема.

На кољена слуга клече:
Усеин је стиг'о беже...
Ти се губи, паша рече,
бег Усеин нек' уљеже!

А беговско тад копиле,
љуби пашу у папуче
и рече му: Нема силе,
да уплаши горде Куче!

На пријетње, ти крвници,
у очи су рекли мене:
Не служимо потурици
па да султан војску крене!?

Веле: За њих не постоје
царске глобе и харачи,
онда паша очи своје
као звијер исколачи!?

Па повика у бијесу:
Слушај беже Усеине,
задајем ти тврду бесу,
пребројит ћу главе њине

као ову бројаницу,
запамтит ће они мене,
направит ћу касапницу
до ђетета у пелене!...

Но се паша приче сјети
што је чуо прошлог љета,
у та брда и врлети
да најљепши, цвијет цвета.

Па упита Усеина:
Кад си био у те стране,
прича ли се, јел' истина,
о љепоти те Миљане?

А бег рече: Слушај мене,
од кад сунце земљу грије,
на свијету љепше жене,
стасавало од ње није!

Љепотом се огласила
па јој просци често доде,
још је ова горска вила,
шћер Перуте Војводе!

Паши очи засијаше,
за Миљаном жеља плану
па од жудње не могаше
да укроти крв погану!?

Војводина шћер Миљана,
припануће, мисли њему:
Алахекбер, брзих дана
имаћу је у харему!

Посла абер на све стране
да на Куче војска крене,
прије него сабах сване,
због љепоте једне жене!

А Кучима Усеине,
утри сјеме у одиву,
'оћу мртве главе њине
а Миљану 'оћу живу!...

Мећукућић војску крену
про Биоча ка Кучима
да ни камен на камену
не остане каурима!

Шабанагић беже прати,
Махмутбеговића пашу
а силна се војска сјати,
од Србије старе јашу.

Бег Зотовић у пратњи је
силног Хота Усеина
из сјеверне Албаније
кренула је војска њина.

Из тврдога Колашина,
војска Мекић капетана,
про Веруше, сила њина
крену алак истог дана!...

Бра'ства су се српска многа
турској војсци прикључила,
код везира Скадарскога,
црне бруке браћо мила!?

Још им паша рече ово:
Ко под његов барјак стане,
имаће ће Дрекалово,
њему плијен да остане!

А осталим Брђанима
силни везир запријети,
ко шурује са Кучима
сјеме ће му затријети!

Са свих страна, силу ову,
тога јутра паша крену
да нахију Дрекалову
сву сагори у пламену!...

Кучи су се окупили
па договор братски чине,
како на пут стати сили
Отоманске царевине?!

Два војводе погинуше
и Илија и Перута,
сви гледају к'о без душе
Перутиног сина Шуто!

А он момче још зелено
тек двадесет има љета
па се шета замишљено,
пред раскршће два свијета!

Ђед Пулета, мудра глава,
гледа момче забринута
па племену предлог дава:
Нек' Војвода буде Шуто,

Јер војводство следује га,
од Перуте, оста сину
па станимо сви уз њега
на биљегу, душманину!

Сви из гласа завикаше:
Уз тебе смо Шуто сине,
не жалимо главе наше,
васкрснуће ко погине!

Шуту нека црна слика
замаглила оба ока,
како с' шаком племеника
пред хиљаде крволока?!

Па помисли: Бога има,
варљива је ратна срећа;
судбоносну дужност прима
на нејака своја плећа!

Још нареди: Код Убала
да се гради тврди шанац,
старци, жене, ђеца мала,
у Ријеке мале кланац!

А Миљана горска вила,
сестра сјетна, забринута,
к'о момак је куражила,
старијега брата Шуто!

Па вучица горска жали
што и она момак није,
па да иде к'о остали,
на Ублима, бој да бије!...

Турска војска кидисала
небо јечи од алака
док одјекну са Убала
српски плотун из пушака!!!

Када плотун први стаде
Шуто кликну и одлучи:
Бог је један, има наде,
на јатаган, браћо Кучи.

Смрт у очи погледати
и крвнику пркосити,
боље него жив остати
и сад тако мора бити!

Сијевнуше јатагани
са Турака главе лете,
мала чета храбро брани,
олтар своје вјере Свете!

Не признају ропске ланце
храбри Кучи, браћо мила,
подсјећају на Спартанце
са крвавог Термопила!

Но не могу издржати
против силе много јаче,
половина главом плати
а живи се већ повлаче:

Носе тешке рањенике
а под руку лакше воде,
Боже мили црне слике
шта се чини рад' слободе!?

Миљана је полећела
да помогне рањенима,
турска сила запосјела
разбојиште на Ублима...

Мртве Куче на Ублима,
потурица, Мехмед броји,
па уздрхта међу њима
и мртвих се Куча боји!?

Мисао га тешка мучи,
зној ледени, брише с' лица,
они мртви и сад Кучи,
он жив, опет потурица!?

Ту бесмртну нарав њину
никад неће разумјети,
више воле да погину
но у ропству преживјети,

Па се трже и уплаши,
тресу му се ногавице,
причиње се опет паши
да га зову: Потурице!?

Страх не може да сакрије
у жилама крв се леди,
може да их све побије
ал' не да их побиједи!?

Преледи се к'о да гине,
обузе га слутња тешка
младо момче са ледине,
слободи се, мртво смешка.

Од призора страшног тога,
скамени се и преледи
и пита се: Ко ли кога
данас овђе побиједи!?

Слушао је, да Србима,
од пораза, смрт је слађа,
а сад гледа са очима:
Ко погине тај се рађа!

У незнању паша тоне
војску бодри и халаче,
преживјели да се гоне
пут Роваца и Мораче!

Већ измиче дан бијели
пред налетом ноћне таме
а сви Кучи преживјели
у Ријеку малу чаме.

А Миљана збори њима,
ја пећину нађох тврду
у њој за збјег мјеста има
у гранитном овом брду!

Тијесна су врата њена,
погодна је за одбрану,
како ова чо'ек жена,
жртвује се због племена?...

Али да су соко птице
не би перје изнијели,
са свих страна турске злице
грабе док је дан бијели!

Но нијесу планирали
шта у тврдом кланцу чека?
Ту су Кучи кидисали,
јатагана стаде звека!

Вјековна се мржња сrete,
зајечаше тврде стране,
низ литицу Турци лете,
голи живот Кучи бране!

Сваком лебди судња ура
смрт се вије изнад главе
гину Турци од каура
и литице крвљу плаве!

Дрекалове вукобаше
бране врата од пећине,
док к'о вуци кидисаше
хајдучице жене њине!

Не брину се о ђетету
колијевком Турке бију,
да ли ико у свијету
има такву историју?...

А Ђурова Јокна млада
колијевку с' чедом лати
срце стеже, страх савлада,
па Турчина са њом млати.

Дал' одлучност мајке које
може бити тако јака,
кад жртова чедо своје,
брани племе од турака!

Мртви Турци на гомиле
затворили кланцу врата
а наде се сахраниле
силном паши од Бушата!

Рањен Турчин Смајо виче:
Минути се мени броје,
све је Шуто, мој крвниче,
због Миљане сестре твоје!

Паша дуката хиљаду
каже да ће дат' у руку,
ко доведе цуру младу
пашиницу пашалуку!

Дан издахну паде тама
утихнула битка љута,
а Миљану туга слама
па кроз сузе моли Шута:

Мехмед паша, Турчин рече,
нуди благо и дукате,
д' ако од вас ко претече,
ја ћу поћи, паши брате!...

Нећеш сестро, вајде није
јер тако ми два свијета,
ради тебе, Турчин није
на Дрекалов народ крета,

па љепота неће твоја,
подмириват' главе наше
нити венут' код несоја
потурице Мехмед паше!

С' главом ћу се поиграти
ал' с' образом никад нећу
сви да ћемо главе дати
за крст часни и свијећу!...

Већ ниједна глава наша
ни животи не вриједе,
ма ни Мехмед, неће паша,
осјетити сласт побједе!

Сву џебану што имамо
прије него зора сине
да наједно притрпамо
на улазу од пећине.

Па кад Турци на нас крену,
да пљунемо на стуб срама
и скончамо у пламену
а многи ће Турци с' нама!

Још у ропству нико није,
ловорове гране брао
и Лазар је због Србије,
царство неба одабрао!

Потомство ће, кроз вјекове,
помињат' нас у опело,
да је једно храбро племе
за крст часни сагорело!

Поп Мирашу, рече старом:
Ај причести чељад ову
као Лазар пред олтаром,
Самодреже на Косову!

А поп Мираш њему збори:
Какав причес' немам с' чиме.
Шуто кратко одговори:
Имаш попе Божје име!

Уз „Оче наш“, народ прима,
смрти причес' без нафоре,
до живота, није њима,
сви су спремни да изгоре!

А Петрана жена млада
са макањом у наруч'е,
низ литицу скочи тада,
погибија, ту им пуче...

Сједи паша и дивани
под шатором на Косору,
а све мисли о Миљани,
кад ће са њом зорит зору?

А када га сан обори,
зној блиједо обли лице,
сања да му неко збори:
Покрсти се потурице!

Из кошмара нагло скочи,
са памети, к'о да сиђе
пред стрављене пасје очи,
крст Косорске цркве виђе!?

На маниту звијер личи,
к'о без душе, једва збори:
Хусеине беже вичи
да се влашки храм сагори!

А ујутру с' душманином,
кад бој почне, сила моја,
знај, животу Миљанином,
цијена је глава твоја!

У ноћ црну, олтар плану,
Крст на пашин чадор паде,
он не мисли на Миљану
но на коњу бјежат' стаде!

Глас помора, бра'ства Кучи,
стиже Бећу Вулетину
братоношки вук одлучи
да војводу тражи Мину.

Стигао је к'о без душе
код војводе у Ровцима,
рече: Кучи изгинуше,
'оћемо ли помоћ њима?

Мини чело помрачило
од невоље трља шаке:
Не можемо на ћедило
остављати те јунаке!

Онда Миљан Влаховићу
цефердаром огањ мета;
Ко је јунак нека хита
код војводе рад' савјета?

А Ровчани витезови,
испред куће војводине
долећеше ка' орлови;
судбоносни савјет чине!

Ровчани су научили
да слобода смрт не пита
па су сложено одлучили
да се у бој љути хита!

А Вулетин Бећо рече:
Залудња је таква прича,
ви чекајте овђе вече
а ја идем за водича;

Он зна боље него ико,
кудије се може проћи
па ћемо нас неколико,
под окриље тамне ноћи,

до браће се провућ' наше
да спасимо што претече,
сви у Мину погледаше!?
Тако ћемо, Мина рече!

Ви с' оружјем похитајте,
у Лутово код Пипера
и тамо нас сачекајте,
Пипери су тврда вјера!...

Кад с' водичем Бећо бану,
помоли се Богу Мина,
онда тихо кроз ноћ тамну,
замакоше њих шестина.

После пуних седам ура,
козјом стазом низ урвине
про стијена и клисура,
допријеше до пећине...

Шесто душа у пећини,
смртни причес' примило је,
сада им се лакше чини,
смирили су душе своје!

Но глас споља, трже Шута,
чини му се к'о да снови,
када Мина прошапута:
Имал' тамо кога жива?

Булатовић, ја сам Мина,
из Роваца Војевода,
Шуто мисли: Јел' истина,
спашени смо Ако Бог да!?

Кад се братски загрлише,
Мина рече: Шуто роде,
чекања нам није више,
далеко је до слободе!

А Кучи се на брзину
покренуше к'о из гроба
да спас траже и судбину
под окриље глувог доба??

Спашени су силе туђе,
ништа важно није више
па све ствари и посуђе
у пећини запалише!

Најтеже је било Мини
страшан призор груди стеже
наспрам ватре у пећини,
девет мртвих Куча леже.

Шуто Богу помоли се,
а брацке га сузе гуше,
скиде капу, прекрсти се:
Опраштајте рајске душе!

Миљан стоји пред пећином
а Миљана мајку води
ноћ је свједок срцу њином,
потајна се љубав роди?

Јел' то била, Бог ће знати,
љубав среће или коба?
Ал' она ће да их прати
до утробе ледног гроба!...

Шуто рече да до зоре
не смије се чути приче,
сваког своје мисли море,
кроз клисуре збјег одмиче!

А Миљану и Миљани
иста жеља храни чула
па шапућу: Зоро свани,
Боже никад не сванула!

Само чује горска вила
бат корака по камењу
и по некад са носила
док рањени, тихо стењу!...

Док за живот пружа наде,
глувог доба, тама густа,
шакама су мајке младе
затвориле ђеци уста!

Да плач њихов кроз стијење,
траг племена не открије
а кад зора зарумење
допријеше у Платије.

Кад врхове модрих гора
обасјаше зраци зоре,
изнемогли од умора,
ријешили да одморе.

Младе мајке пожурише
да подоје чеда мала
ал' их неће дојит' више
Господу су душу дала...

Од мајчине њежне руке
макање су пијенуле
па тог јутра, глуве чуке,
дечјег плача нису чуле!?

Никад ниђе, било није,
да макање из пелена,
пишу страну историје
и издахну због племена.

Само можеш Ти ,Господе,
да окајеш грешне душе,
кад мораше рад' слободе,
мајке чеда да угуше!?

Онда Шуто капу скиде,
прекрсти се Свевишњему
да на душу, гријех иде,
ником више, осим њему!

Из дрхтавог рече грла:
Храбре мајке не кукајте,
заједно су и умрла,
заједно их закопајте...

Па кренуше, изнемогли,
пут Роваца уз врлети,
вјеровати нису могли
шта се може надживјети!?

Зрачак наде, чула храни,
спашени су уре судње
а Миљану и Миљани
судари се поглед жудње.

Док им лицем прелијеће,
благог стида руменило
за њих двоје, више среће
у животу није било...

Одскочило сунце бјеше,
Кучи ћутке и без гласа
у Ровцима допријеше,
Ровчана их, срете маса.

Пред скупљеним Ровчанима
к'о без душе једва стоје,
онда Мина рече њима:
Код браће сте дошли своје...

У то доба Мехмед паша
пред шатором на Косору,
с' кошмаром је, јад га наша
дочекао будан зору!?

У глави му план и казна
да жив нико не претече!
Пећина је, пашо празна,
престрављени Хасан рече!?

А паша се у том трену,
кошмарнија снова сјети:
Крст је сањ'о на стијену,
горди му се и пријети!?

Шта то збориш, мој Хасане,
шта се могло десит' с' њима!?
Хасан шапће: Уза стране,
умакли су ка Ровцима!...

Паша плану и нареди:
'апси стражу код пећине,
свезане их све доведи
и поскидај главе њине!

Још нареди: На вјешала,
Братоношког попа Машка
неће мене више, вала,
обмањиват' милет влашка!

Ти Хајдаре, имовину,
Братоношку заплијени,
научићу сорту њину,
милост моју да цијени!

Од тога ћу на Морачи,
ја Везиров мост подићи
нек' запамте ко је јачи
и коме се мора прићи?...

Онда конта у мислима,
шта и како да учини,
да доака Ровчанима
и војводи каур Мини!?

Слушао је: Ова шака,
никаквога нема тала,
осим нешто савардака,
часног крста и гусала...

И мој бабо рахметли је
на ту влашку милет крета,
али допро никад није
до Ровачког вилајета!

Шућур Дину и Алаху
ја доживјех срећне дане
да у једном сатрем маху,
ђаур Куче и Ровчане,

а бабо ће из ценета,
са небеса гледат' сина
док утирем влашка псета
да одахне царевина!

Сјеме ћу им затријети!
Тако паша будан снови,
Миљана ће преживјети
јер она ми треба жива.

Телале ћу, послат' своје,
падишаху на Босфору,
да сам први везир, што је,
покорио Црну Гору...

Бјелопавлић један стиже
па војводи Мини рече:
Паша силни војску диже,
да вас живих не претече,

ако Куче не предате,
страдаћете и ви с' њима
а дан један још имате
за договор са Турцима!

Још је рек'о; нема мира,
до нашега ископања,
војску купи и планира
да удари од Трмања!...

Шуто рече: Мина брате,
није право ни пред Богом
да се због нас ископате
но ми ћемо пут под ногом!

Мина рече: Ја ћу носит',
прије главу у рукама
него турску милост просит'
и трговат' данас с' вама!

Бог једини, види само
да нам данас није друге,
боље да се ископамо
но крвнику постат' слуге!...

Боже драги на Трмању
кад сијевну јатагани,
видјећемо у поклању,
на чијој је Господ страни?...

Онда Прента, млада мајка,
с' мушким чедом на плећима,
гордо бану код Турака
и поносно збори њима:

Ја сам Прента Булатовић
код честитог дођох паше
да ми малог сина шиша
и да прими кумство наше...

Од предлога влашке змије,
потурица избекуми,
све је конта али није,
с' Ровчанима да се куми!

Љуто цикну и запјени:
сиктер море из табора
да кумујем ђаур жени
оправљеној од злотвора!?

Окрену се курјак жена,
а кад стиже на главицу
забола је рука њена
и вретено и преслицу.

Још завика: Потурице,
гранитни су кланци наши,
камен ти је у вилице
па куђељу сад припаши.

Не личи ти оштра ђорда,
куђеља ти одговара
тако части жена горда,
Црнојевић јањичара!

Јурну стража уза страну
да је стигне и зароби,
но ровачки огањ плану
и пашину стражу поби!

Онда турски алак поче,
покрет војсци паша вика:
Разурите тврде плоче
и гнијездо одметника!

Па завика у лудилу:
О, Миљана жељо жива
ако сатрем моју силу,
љепота је твоја крива!

Прента трагом козјих стаза,
чим доприје, прича Мини:
Ја ти цио кастиг каза,
сад војводо, шта знаш чини!

А Влаховић Миљан млади,
са жељама чула храни,
љубавни га ломе јади
само мисли о Миљани!...

Миљани се свијест мути
и иста је чежња мучи,
све се нада да ће чути
да јој Миљан што поручи!

Размишљања слатка њина
спржи јава страховита:
ко је витез, кликну Мина
под оружје нека хита!

Не мислите о животу,
но на плећи крст страдања,
па сад замном на Голготу
иду Турци пут Трмања.

Сами ћемо отпор дати
Кучи доста пострадаше,
немој Шуто кидисати
док је једне главе наше,

кад видите од Ровчана
да ниједног живог није,
латите се јагагана
па у књигу историје!?

А Миљана млада лети
као срна низа стране,
само јој је на памети
дако Миљан откуд бане.

Па Бог даде он наиђе,
у свијетлој ратној спреми,
скамени се кад га виђе,
гледају се к'о нијеме.

Спрам Ровачког Аполона,
Дрекалова Афродита,
од стида се топи она,
он дрхтавим гласом пита:

О'судна је битка ова
а ја само једно бринем,
горска вило са Комова
бил' жалила да погинем?

Она њежне сузе просу,
занесе се и изгуби
а онда га у заносу
страсно стеже и пољуби!

Трен пријатног осјећаја
кад спојише усне своје,
чаробна је врата раја,
отворио за обоје,

док животна стаза њина
не постане чудновата,
па их гурне зла судбина
да отворе паклу врата!...

Плотуни се укрстише,
над Трмањем дим се вије
а крв људска већ мирише
о'судна се битка бије!

Изби искра у камену,
крст огњени небом сину
кад ровачки јуриш крену
да војводу прати Мину!!!

Одбили су два јуриша
и ратна их срећа прати
но кидиса сила виша
тешко да ће издржати!

Онда Шуто војевода
абердаром својим пуче,
да се гине за спас рода
па кликује браћу Куче:

Храбро стићи и утећи,
браћо Кучи је ли боље,
и бесмртну славу стећи
но Скадарско китит' коље?

Оћемо ли као жене,
Ровчанина гледат' брата
док крвари низ стијене
ил' небеска свештат' врата?

Трмање се дрма, тресе,
а ровачке јече стране,
ко погине роди' ће се
па у шаке јатагане!

На јатаган браћо Кучи,
смрт се вије изнад главе...
Небески се јуриш сручи,
вијенац се сија славе!

Јатагани оштри режу,
побједе се смешка лице
а већ Турци у метежу
сатиру се низ литице!...

Да је Лазар такве има
на Косово кад је поша'
мркнуло би крвницима
к'о Мурату од Милоша!...

А Миљану слутње море
па се пољем сјетно шета
тражи неке одговоре
к'о на крсту разапета.

Застије се од истине,
кори себе забринута;
Што се данас више брине
за Миљана но за Шута!?

У дебелом паша хладу
под Трмањем у пећини,
већ Миљану чека младу
или му се само чини?

А крв људска заудара,
цефердара стоји јака
док се паша надом вара
и најдражи плијен чека!

Већ у машти ствара слику
да Миљану гледа булу
а војска му уз панику
поче бјежат' у расулу!

Док његове буљукбаше
поднесоше ратно стање:
Боље сјеци главе наше
но каури на Трмање.

Учињесмо три јуриша,
но не хају снаге њине,
залуду је сила виша
нако више да се гине!

А силни се паша страви
бјежи с' војском про стијена
препаде се својој глави
сад му није до плијена!...

Миљан турске главе ниже
Страхињићу личи бану
но и њега усуд стиже
па задоби тешку рану.

Кажу људи, никад није
вишу силу, срела мања,
но у љуте борбе двије
од Убала до Трмања!

Шесет Куча и Ровчана,
на истину Богу оде
и погибе тога дана
на олтару од слободе!

Поносите мајка Стака
без суза је мирно стала,
изнад сина свог јунака
и ране му честитала!

Пред иконом Светог Луке
Миљана се Богу моли,
према небу дигла руке,
Миљан ране да преболи!

На сва гробља у Ровцима
лелек трешти, сузе лију,
а на многим домовима,
барјаци се црни вију...

И скадарске тврде куле
одлијежу од кукања
оплакују турске буле
мртве Турке код Трмања!...

У сарају паша клечи,
под теретом од пораза,
су чим сада да лијечи
тешку мрљу, са образа!?

Шта ће султан да му рече
и каква га казна чека
јер иако жив претече
црн му образ довијека?

Не покори тврда Ровца
нити Куче разуздане,
сад размишља, снагом новца
да бар дође до Миљане!...

Но кад овај кастиг прође
наредба је стигла Мине
да Ровчанин сваки дође,
да пред црквом савјет чине.

Радована попа зове,
па заклетву тешку чине,
да одиве Дрекалове,
од данас су сестре њине!

Пред олтаром крсног свеца
још заклетву једну праве,
не смију се рађат'ђеца
докле Кучи ту бораве!

Кад их трефи зла судбина
да бар брука не остане,
крст у шаке, рече Мина,
куни попе Радоване!

Поп прихвати крст у руку,
а сви за њим понављају:
Ко начини такву бруку
да му ђеца к'о пси лају,

да му жена двори агу,
да му Господ сјеме спржи
и ископа траг по трагу,
ко заклетву не одржи!

Амин Боже, сви рекоше,
Војводи се не пориче,
онда гусле донесоше
испред цркве Ђукан кличе:

Кад на тврда Ровца крећеш
Мехмед пашо потурице
никад ништа добит' нећеш
нако камен у вилице.

А потомци Дрекалови,
за заклетву брацку чуше,
снађоше их јади нови
гледају се к'о без душе!?

Па војвода Шуто млади
сјетно збори: Мина брате
је ли право, Бога ради
да се због нас ископате?...

Давно смо се, рече Мина
ископали на Косово,
Бог ће судит' и судбина,
неће вјечно трајат ово!

Онда Шуто Куче скупи
у велико Божје име,
сваки крсту да приступи
да заклетву исту приме!

Помози ми историју,
дал' ко у те забележи,
од како не Бог створио
памти ли се завјет тежи?...

Миљан бунца са кревета,
под ранама ватром гори
док на прагу два свијета,
момачка се снага бори!

На Миљани све увело
сузама му усне влажи
милује му њежно чело
дозива га и куражи.

Избори се мој соколе,
живи ради нас обоје
јер ме твоје ране боле
теже него да су моје...

Миљан гори у бунилу
и кошмарне сања снове,
к'о да чује горску вилу
да га њежним гласом зове!?

Јел' истина или није,
дал' је сања или чује!?
Она над њим сузе лије,
дозива га и милује.

Он се трже из кошмара,
капци му се покренуше
а Миљана проговара:
Сад ми паде камен с' душе.

К'о сјечиво оштрог мача,
заклетва ми груди слама
ал' је љубав од свег' јача,
опростит' ће Господ нама!

Миљану се бистри слика,
за заклетву чуо није,
док с' њенога рајског лика
блаженство му чула грије.

Ћутке гледа њу и њега,
забринута мајка Стака
па помену Свевишњега,
прекрсти се и заплака.

Миљана је потрчала
па говори брату Шуту
да је Миљан Богу хвала,
преболио рану љуту!

Два војводе забринута,
Господу се захвалише,
Шуто Мину, Мина Шута,
од радости загрлише!...

А у Скадру Мехмед паша
Савићевог Бећа прима
допро је јад га наша
из долине модрог Лима.

Дошао је због плијена
што Кучима проћ' не даде
па тај изрод на кољена
пред Мехмеда пашу паде:

Пошто вазда право радиш,
ја сам пашо дош'о ево,
за послушност да наградиш
моје племе Васојево...

Дату ријеч згазит нећу,
задовољно рече паша
а сад иди, рече Бећу,
планина је Кучка ваша.

Братоножићи Кучима,
помоћ пружит' нису хтјели
па учини дио њима
и планину подијели!

Станојев је Лакић чуо
о одлуци Мехмед паше,
скочио је и плануо
да оружје своје паше.

А Миљан га Влаховићу,
гледа па му проговара:
Ће то крећеш мој Лакићу
са сјечивом од ханџара?

До Комова да окружим
а трајати дуго нећу
и дуг један да одужим
Савићевом данас Бећу!

Он је у скут и у руку
пољубио Мехмед пашу
сад отима нашу муку
и планину крчми нашу!

Миљан збори: Браћо мила,
он је дужан свима нама,
рана ми је замирила
и ја ћу га тражит' с вама!

Велики ће Господ дати
када крене у деобу
да издају главом плати
и отвори врата гробу!

Под оружјем тада они
малу чету покренуше
а Миљана сузе рони
прекрсти се к'о без душе.

Под Комове кад бануше,
допираше нека граја,
Савићевог Бећа чуше,
туђе крчми и прекраја.

Онда чуше Кајмакама,
вјерног слугу Мехмед паше:
Бојиш ли се од харама,
Алах сваком, суди влаше!?

Бећо рече: Ништа зато,
и на прси стави шаку;
Узех што је мени дато
и примићу казну сваку!

Плану Миљан из бусије,
пушке трже к'о стријеле,
кроз шаку су кубурлије,
Бећу, срце разнијеле!

Онда кликну: Издајице,
труни сада крај киљана
а ви пашу, потурице,
поздравите од Миљана!

Неће имат' мирног сана
док Кучима њино врати,
Скадру ћемо, једног дана
на бедеме ударати!...

После дана три, четири,
у Ровца се врати чета
а Миљана руке шири
и најдражу љубав срета!...

Кад вријеме мало мину,
судбина је тако хтјела
па оплоди љубав њину,
Миљана је занијела.

Вољом душе и судбине
искрена су осјећања,
под зрацима мјесечине
поклонили без кајања!

Но промјене кад осјети
под појасом у утроби,
заклетве се страшне сјети
и ледени зној је проби!?

Шћер и сестра војводина,
братству образ да облати
а војвода, пријек Мина,
Миљана ће стријељати!?

Мехмед пашу мисли муче,
довија се лисац стари
о начину, како Куче
по образу да удари?

Жалбе су му додијале
које слуша сваког дана,
имовину турску пале
чете Куча и Ровчана.

Пресретају караване,
отимају турско благо
и допиру до Бојане,
чине што је њима драго!...

Страсна му се жеља буди
до Миљане доћи живе,
небројено благо нуди
тражи Србе колебљиве...

Памети је вазда лаке
у проклето српство наше
па изрода два из Враке
код силног су дошли паше.

Рекоше му за цијену,
без ријечи он пристаде,
већ замишља рајску жену
да га двори крај серцаде...

Једно јутро у Ровцима
уз алаке, пушке чуше,
два изрода, пред Турцима,
добјежаше к'о без душе!?

Уз последњу, зборе снагу:
Врачани смо српске вјере,
убили смо Латиф агу
па бјежимо од поћере!

Добро дошли браћо наша
кад убисте Латиф бега,
остао је Мехмед паша
без Турчина најбољега!...

А Миљана тихо вене
к'о на сунцу цвијет млади
и размишља, ђе год крене,
од живота шта да ради!?

Док планове Миљан кује
да морају неђе ићи,
она збори: Залуду је,
Божја ће нас казна стићи!...

Грешну душу, кошмар стеже,
тражи излаз узалудно...
Два изрода, свуд је преже
и свуда је прате будно...

Црне слутње љепотицу
сваког дана, стежу јаче
па је стала на литуцу,
сјетно гледа пут Мораче.

Бјеше прегла, низ пештере
да полети па се кани,
бра'ству бруку да опере
а гријехе да сахрани!

Рече док се моли Богу:
Мој Миљане, жељо моја,
опрости ми што не могу
задовијек остат' твоја,

обећана љубав трајна
да те волим од свег' јаче,
остануће вјечна тајна,
моје душе и Мораче.

Нерођеног твога сина
што још није заплакао,
прогутат' ће вјечна тмина
а ја идем у пакао!?

У том трену, два изрода,
зграбише је с' двије стране
па не стиже код Господа
но до Скадра крај Бојане,

Ђе од младе Гојковице,
најгрешнији подој тече,
свезану је издајице,
доведоше друго вече.

Још пркосно када крочи
горска вила у сарају,
пред пашине су се очи,
отворила врата рају...

Намакао узду сили,
до црне се земље клања,
и понизно, горској вили
указује поштовања.

Обуздава жељу у се,
но се жеље тешко кроте
па од среће, оте му се:
Јах љепоте, јах љепоте!...

Домамих је до харема,
каурима задах бруку
а љепоте такве нема
на цијелом дуњалуку!

Дуга, црна коса густа
покрива јој струк и бедра,
врат Божански, медна уста,
очи сикћу, дрхте њедра...

Избезумњен паша шета
и нагоне обуздава
пред Хуријом из ценета,
она пркос испољава.

Док везану вилу држе,
крону да је помилује,
но се она нагло трже
са погледом љуте гује!

Гордо рече да припада,
горском вуку и јунаку:
Из љубави носим сада,
његов биљег у стомаку,

па чуј рђо и несоју
за мене је српство свето,
нећеш добит' љубав моју,
но ме уби, турско псето!

Иако се нагло прену
сада му се љепша чини,
разумије мржњу њену
ал' се топи у милини.

Па смирено тихо збори,
Миралему вјерном слузи:
Поведи је да одмори
и буди јој на услузи!

Још сам себи проговара,
уз њу добих шућур Дину
готовога јањичара
да задиви царевину.

Његов отац ко год да је,
биће соко од сокола
и крволок влашке раје
да га славе до Стамбола!...

А у Ровца два војводе
за отмицу када чуше,
саломњени од срамоте,
гледају се к'о без душе!?

Највише је криво њима
за истину кад сазнаше,
што врачанским изродима
на превару вјероваше...

За Миљаном туга није
ништа њима била мања
но укупне погибије
од Убала до Трмања.

Мук је глуви завладао
међу Куче и Ровчане,
ко се томе злу надао
да ће остат' без Миљане!?

Мајци Петри теже паде,
Миљанина зла судбина
но без сина кад остаде
и кућнога домаћина!

Миљан као звјер рањена
к'о без душе, сјетно шета,
љубав му је била њена
много дража од свијета.

А мајка га гледа стара,
само она зна истину
па кроз сузе проговара
јединоме своме сину:

Снаго моја слушај мене,
код Бога је вазда наде,
био си ми у пелене
кад ти отац у бој паде.

Па те мајка подизала
на прешлицу, самохрана
а данас си Богу хвала
биран јунак од мегдана!...

Ја једина знам истину
и осјећам боли твоје,
жељела сам срећу сину
крај Миљане снахе моје.

Нек благослов, мој те прати,
јер ти данас није друге,
иди Скадру па је врати,
под именом каквог слуге.

Јер ја и сада гајим наду
да обоје Бог ве спаси
а кад Скадру дођеш граду,
Међедовић реци да си,

јер су они из Роваца
и потичу од Булата,
њихов предак код оваца
извањегу уби брата,

Па од страха и освете
потурчи се од невоље,
насели се и обрете
у Бијело неђе Поље...

Ти се немој јуначити
да би сумње биле мање,
најбоље ће сине бити
да ођенеш неке трање.

Тад се Миљан спрема стаде
и пресвуче у просјака,
пред кућу га не познаде
ни рођена мајка Стака!?

Миљан Стаку помилова
загрли је па се пита,
кол'ко снаге има ова,
мученица поносита!?

Младо момче среће има,
Скадру стиже и доприје,
сада служи код Ћазима
потурченог ефендије.

Па посматра сво вријеме,
сокацима када крене,
тврде куле и бедеме
ђе његова љубав вене.

Залуд машта, без начина,
да у пашин сарај уђе
дал' ју грије љубав њина
или мазе руке туђе?

А Миљана мјесецима
у сарају пати, вене,
чува слику у мислима
своје среће изгубљене.

А слушкиња стара була,
име јој је било Зула,
гледа како вила млада
вене, пати и пропада.

Па јој рече: Немој шћери,
сама себе јести тако,
Алах суди свакој вјери
и инсану подједнако!

Миљани је било чудно
што се ова стара жена
о њој брине тако будно
као да је мајка њена?!

Сумња ју је прогонила
и кад спава и на јави,
док јој даде Божја сила,
мушко чедо, плод љубави!...

А Миљан је мјесецима,
дочекиво будан зору
а док ради код Ћазима
ка пашином гледа двору.

Обоје се боре с' тугом,
и тешке их мисли гризу
нису знали, једно другом,
да су били тако близу.

Ћазим сумња, Миљан снови,
она му је тако близу,
али је тврди бедем скрива
док Ћазима сумње гризу!?

А Миљана страх ухвати
кад је чуо ефендију:
Кад си Турчин Алаха ти
што не идеш у џамију?

Миљан сконта на брзину:
Ефендија мој честити,
много посла, шућур Дину,
а Алах ће опростити...

Плану паша са дивана
кад чу сумње Ћазимове,
Миљана му другог дана
доведоше у окове...

Пита паша шта ти треба,
што си дош'о Скадру граду,
јеси л' ради коре хљеба
ил' да отмеш цуру младу?

Миљан рече: Што да кријем,
од мржње му плану лице,
дођох тебе да убијем,
Црнојевић, потурице!!!

Па сад вјешај или сјечи,
залудње се приче мини
ил' ме пашо живог пеци,
запало те па учини!

Паши прси, страх надима,
исколаци очи своје
па говори сејменима:
Видите ли јунак што је?

Не угара њему око,
пред пријетњом да погине
јеси крвник, ал' си соко,
аферим ти Каурине!

На крају му рече паша;
Ти ћеш трунут' у тамницу
а ја ћу ти, јад те наша
миловати вјереницу!

Малога ћу твога сина
послат' цару на Босфору,
па кад стаса у над Дина
да покори Црну Гору...

А Миљану као Скадар
да на мушке паде плећи
од сазнања није кадар
нит' стајати нит' што рећи!

Изгубио сваку вјеру
и последње дане броји,
док Миљана на миндеру
његовога сина доји.

У сан бјеше утонула
кад је тихи шапат чула
говори јој стара Зула:
Зора није још сванула,

па похитај да идемо
у наручје узми сина
док из Скадра умакнемо
чуваће нас ноћна тмина!

На капији сејменима,
стара Зула мито пружи,
а у тамну ноћ пред њима
отвори се пут најдужи.

А Господ им снагу шаље
па хитају без одмора
да од Скадра буду даље
кад осване рујна зора.

Још се мудра була сјети,
Миљанино ружи лице
па сад личе на Гурбети
ил'на какве скитачице...

Ноћу друмом а по дану
царскога се друма клоне
но пријеко уза страну
к'о вучице грабе оне.

Па искоче царској цади
када виде караване,
од невоље и од глади
да испросе нешто хране...

Но Миљану море јади
па опрезно булу пита:
Што учиње, мене ради,
реци жено племенита?...

Зула рече: Ништа боља,
моја судба била није,
Алахова сад је воља
да нас спаси обадвије!

Да ти причам, јели преша,
Ровчани су, стари наши,
потурчени код Вранеша
па ме бабо прода паши.

Ја сам шћери, младост своју,
потрошила у харему
па судбину, не дам твоју
да у руке труне њему!...

А Миралем забринуту,
к'о да иде на вјешала,
пред пашом је прошапут'о:
Умакла је и нестала!?

Што то рече Миралеме,
лишит' ћу те данас главе,
што дозволи, шејтан сјеме
да испари из тврђаве!?

Застиђе се своје свите,
поблијеђе паши лице
па нареди: Доведите,
Каурина из тамнице!

Кад пред пашу сужањ стаде,
он просикта пријетећи:
Или кажи куд нестале
или ћу те живог пећи!

Зачуђено Миљан рече:
Умакла је Богу хвала!?
Не бојим се твоје сјече
нити коца нит' вјешала!

Пошто нема мртви Скадар,
сератлију од мегдана,
да је оштром сабљом кадар
да полети на Миљана,

тебе мрзим, смрт презирем,
па улудо не пријети,
рађат ћу се док умирем,
траг ми нећеш утријети!...

Види паша у горштаку
да не може страх пронаћи
па му рече: Ко јунаку,
сабљом ћу ти главу смаћи!...

Миљан збори часа тога:
Ја ти пашо морам рећи,
Миљана ћеш Радовога
Влаховића, сјутра сјећи,

који своју русу главу
замијени триста пута
да заради вјечну славу,
потурчена змијо љута!

Благо оном ко не гине
него живи довијека,
мирно идем у висине
Обилић ме тамо чека!...

А у Скадру другог дана
неће око ићиндије,
воде сужња завезана,
целату се Миљан смије.

Гордо језди у окове,
гледа брда у висину,
ко да иде у сватове
а не Богу на истину!

Па принесе главу пању
а целату викну: Сјечи!
Нађе васкрс у страдању
к'о његови славни преци!...

А Зула су и Миљана
кроз гудуре и беспуће,
десетого стигле дана
код Зулине родне куће.

Заплака се була стара
и пољуби кућна врата,
па кроз сузе проговара
и Адема моли брата.

Исприча му све по реду
шта преживје у вијеку,
види брату у погледу,
страх и братску сузу неку.

Крепак турчин, бистрог ума,
с' мислима се тешким бори
про чибука, дуго дума
па Миљани проговори:

Овако ти стоје ствари,
кауркињо, 'ћери моја,
Ровчани су моји стари,
поријеклом од Срезоја.

Тешки гријех у земану
на браство је пао наше
па Ровчани, нашу грану,
из Роваца проћераше.

Ове гусле на дувару
још његују моје руке
и икону чувам стару,
крсне славе Светог Луке.

Па ти грешник, кумство нуди
да ти крстим малог сина
а сигурна шћери буди,
напуштит ћу вјеру Дина!

Свјесно ћу се покрстити
из Адема у Андрију
а ти ћеш ми кума бити
уз Христову литургију.

Миљана се избезуми
и погледа у Адема,
приста да се с' њим окуми
јер избора другог нема!?

А сви Кучи и Ровчани
као да су изгинули,
истина им срце рани
од вијести што су чули.

О усуду Миљановом
и о бјекству Миљанином,
нема мјере јаду овом
нит' лијека болу њином.

Два војводе, гледају се,
а иста их мука мучи,
савлађују тугу у се,
препуни се чаша жучи!?

Обојица ријешили
да хајдучке крећу чете,
да стављају узду сили
и турцима да се свете!

Задават' ће црне јаде
и никада неће стати,
све док паши не досаде
и на своје, Куче врати.

Па латише јатагане
и у појас пушке мале,
пресретају караване,
имовину турску пале!...

Па за турске погибије,
слуша паша сваког дана,
то се чуло до Азије
и доприје до султана.

Страх и зебња пашу куша
и топи се моћ његова,
сваког дана жалбе слуша,
турских ага и бегова:

Последња је пашо ура
да на своје вратиш Куче,
изгубисмо од каура,
пашалуку брука пуче!?

Види паша злу судбину,
да не може смирит' буну,
сломљен рече Усеину:
Враћај Куче на Медуну!...

Ферман пашин кад доприје
у кршна се Ровца слави,
пред црквом се коло вије
а на ражњу печу брави.

Мина збори: Богу хвала,
ево прође седам љета,
заклетва се одржала
и не чусмо плач ђетета.

Само образ и слобода
нема мјеру ни цијену,
бит' ће ђеце и порода,
Бог је један, Слава Њему!

Вјековна је, крвна веза,
да спасимо братске главе,
била наша обавеза
а нијесмо, ради славе.

Опростите браћо наша
што нијесмо могли више,
нека свака жртва ваша,
босиоком замирише.

Браћо Кучи Бог је хтио
да до уре дође ове,
повратак вам срећан био,
на Медуну под Комове!...

Отпоздрави Шуто њему:
Наш је завјет, док нас има,
захвални смо Свевишњему
али више Ровчанима,

Јер када смо помислили
да немамо милост Бога,
ви сте нама прискочили
као нико за никога!

Док потомство наше шета,
мора памтит' к'о светињу
да сте с' нама седам љета,
дијелили сиротињу.

Док постоји траг Дрекала,
потомство ће памтит' наше,
блиједо је свако хвала
пред иконом жртве ваше!...

Опраштање братско крену,
крећу Кучи пут Мораче,
тече суза на камену,
окупљена маса плаче.

А најдубље двије ране,
свијема су у грудима:
Што Миљана и Миљане
данас нема међу њима!...

Под оружјем, мина чету
посла, Куче да испрати
јер турчину и пашчету,
никад није вјеровати!

Лабава је њина беса,
често пљуну па полижу
и рад' ситног интереса
из потаје војску дижу.

Све је тужно а на крају
најболније бјеше маси,
Војводе се поздрављају
а суза им образ кваси!...

Док Миљану туга слама
за спасење моли Бога,
гаји сина годинама
код Андрије кума свога.

А Андрија ником не да
да им приђе и науди,
очински их будно гледа,
око њих се брижно труди...

Али болест и године
примећује, своје чине,
болећи се старац брине
рад' будуће судбе њине,

Он се старој вјери врати
а синови муслимани
неће кумство поштовати
но нанијет' зло Миљани.

Па Миљани једно вече
пружи кесу с' дукатима,
моје прође, тихо рече,
за вас двоје наде има.

Ја ћу брзо да се селим
Христу или Мухамеду,
теби сваку срећу желим
и Миљану твоме чеду!

Не чекајте злу невољу
но Миљана води сина
и Бијелом , хитај Пољу
код Вукоја Ровчанина,

Јер ја вјеру имам јаку
и договор са Вукојем,
помоћ ће ти пружит' сваку
и Миљану сину твојем!...

Неутјешна мајка Стака,
испред куће годинама
тужи сина свог јунака
на камену, ледном сама:

„Мој соколе ти полеће
крвавоме Скадру граду
да избавиш од несреће,
соколицу твоју младу“...

Па док тужи на камену
и судбину куне тако,
ђевер Шћепа, глас је прену:
Кукања је доста Стако!

Све је привид сем судбина
па погледај снахо моја,
дош'о ти је син од сина
и Миљана снаха твоја!...

Изнемогла, окрену се
и погледа према кући,
да ли сањам, збори у се,
помози ми Свемогући!?

Тој старици у вијеку,
најдуже су сузе лиле
а сад неће да потеку
одавно су пресушиле.

Ређало се зло и горе
и судбина наопака,
старачке се грче боре,
скамењена стоји Стака!?

А кад с' муком, приђе ближе,
с' невјерицом Бога хвали,
чини јој се сина виђе
као кад је био мали!?

Кад је ближе, пришла њима
и Миљану препознала,
Стаки су се пред очима,
кршна Ровца заљуљала!

Заигра јој осмех благи
А сумња јој срце кида,
дал' је свједок, Боже Драги,
јаве, сана ил' привида!?

Дал' је мртва или жива,
у кошмару, још се чуди,
па пожеље, ако снови
да се никад не пробуди!

Срце једва откуцава
ал' још мало снаге има,
сигурна је да је јава
јер је нешто вуче к' њима;

Још Миљана проговори:
Примаш ли нас мајко мила?
Пред Стаком се Рај отвори
па је њима говорила:

Срећне очи што вас виде,
с' душе ми се терет скиде
кад се није, Богу хвала,
наша кућа ископала
но остављам свом унуку
крсну славу Светог Луку!...

Зов анђела, к'о да чује,
испружена дрхти рука,
незна дал' да помилује,
прије снаху ил' унука?...

Склизну земља под ногама
а Миљана, прихвати је,
Стаку покри вјечна тама,
више жива, била није!

Њена душа племенита
у трен свитну пут висина,
сјен мајчина небом хита
да Миљана нађе сина...